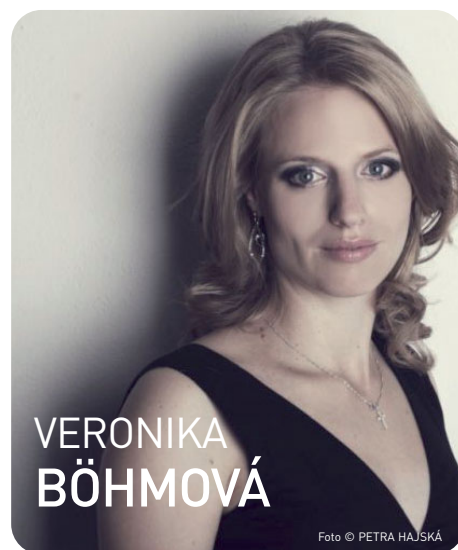

VIVA CE

*Revue o klasické hudbě v nahrávkách
vydavatelství Supraphon*

JARO 2014

JARNÍ HOSTINA V SUPRAPHONU

Vážení a milí čtenáři / posluchači,

tento rok – se čtyřkou na konci – je již tradičně vyhlášen **Rokem české hudby**. Cílem projektu je připomenout světu (a možná především sami sobě), čím čeští hudebníci a skladatelé přispěli do pomyslné světové hudební pokladnice, a současně vytvářet podmínky pro živé rozvíjení tradice (aby např. naši hudebníci nemuseli za obživou do „exilu“, jak bylo běžné v 18. století); aby pojem česká hudba ve světě neztratil nic na svém lesku a obsahu. Držme si palce, aby se projektu RČH tyto cíle dařilo naplňovat. Tahle myšlenka se do značné míry kryje i s posláním Supraphonu, který se k ní s radostí hlásí – nikoli jen v letech slavných výročí, ale snaží se ji ve svém oboru naplňovat neustále. Především tvrzení snad dostatečně dokládá i náš ediční plán posledních měsíců, kde dominují nové nahrávky mladých umělců. Chtěl bych vás upozornit alespoň na některé z nich.

Na přelomu roku se – mj. díky grantové podpoře Ministerstva kultury – rozšířila ediční řada **Hudba Prahy 18. století** o další dvě novinky. „Barokní“ houslistka **Lenka Torgersen** věnovala svůj sólový debut třem vynikajícím českým houslistům-skladatelům 18. století, F. Bendovi, F. Jiráňkovi a J. A. Gureckému. CD „Il violino boemo“ tak mimoděk tvoří jakýsi pendant nové nahrávce Pavla Šporcla „My violin legends“ pro starší epochu. Ne náhodou se CD dočkalo velmi pochvalné recenze v dubnovém čísle časopisu Gramophone. Další titul zmíněné řady mapuje vokální polyfonii **J. D. Zelenky** a **F. I. A. Tůmy** v interpretaci souboru Collegium 1704 pod vedením Václava Lukse.

Nejnovější nahrávka **Smetanova tria** s dílem M. Ravela a D. Šostakoviče není jen další z řady nahrávek tohoto souboru. U pultu houslí se na ní poprvé představuje Jiří Vodička, současně se však – dle mého názoru – jedná o dosud nejvýraznější nahrávku tohoto souboru. Houslistka **Jana Vonášková**, která byla donedávna oporou výše zmíněného tria, se v sólovém projektu společně s klavíristkou **Irinou Kondratěnkou** zaměřila na dílo J. Brahmsa. Najdete zde mj. vzácně nahrávanou Sonátu F.A.E. – kolektivní dílo J. Brahmsa, A. Dietricha a R. Schumanna pro věhlasného houslistu Josepha Joachima.

Nemohu zde nezmínit debut výrazné mladé klavíristky **Veroniky Böhmové** – debut s neobvyklým, technicky místy téměř nehratelným repertoárem S. Prokofjeva a I. Stravinského, přesto je nahrávka

Matouš Vlčínský, šéfproducent vážné hudby v Supraphonu

bravurní a strhující. Mimochodem, Veronika Böhmová se jako první Češka probíjela mezi 39 účastníků prestižní Arthur Rubinstein International Piano Master Competition v Tel Avivu (pro představu – vítězem posledního ročníku soutěže se stal Daniil Trifonov).

Vedle nových nahrávek se do edičního plánu Supraphonu „otiskla“ dvě výročí. K 20. výročí úmrtí hvězdy Metropolitní opery, sopranistky **Jarmily Novotné** (1907–1994), jsme připravili (a pečlivě remasterovali) dosud nejreprezentativnější výběr z jejích nahrávek. Tím druhým výročím je těžko uvěřitelná osmdesátka skladatele **Jana Klusáka** (*18.4.1934). Supraphon při té příležitosti vydává 2CD s Klusákovými kompletními Invencemi, jež reflektují půl století odvážného a poctivého hledání dokonalosti formy.

A pokud vás zajímá, co dalšího se chystá v supraphonské „kuchyni“: na konci března jsme se SOČR a dirigentem **Tomášem Netopilem** ve spolupráci s Českým rozhlasem v Rudolfinu dokončili novou českou nahrávku (první po 50 letech!) **Janáčkovy Věčného evangelia**. Nahrávka vyjde společně s Glagolskou mší na podzim t.r. V květnu, po pražskojarním koncertu, bude soubor Collegium Marianum natáčet první českou kompletní nahrávku **Lamentací J. D. Zelenky**. O měsíc později pak **Pavel Haas Quartet** (rezidenční soubor tohoto ročníku Pražského jara) chystá nahrávku obou smyčcových kvartetů B. Smetany.

Doufám, že vás potěší alespoň některé z těchto tipů, a to nejen při čtení, ale především při poslechu. Přejí vám, aby byl jarní čas naplněn radostí ze Vzkříšení, zpěvem nebeského ptactva a – v neposlední řadě – krásnou hudbou.

Matouš Vlčínský

SU 4151-2

SU 4160-2

SU 4158-2

ŠTĚSTÍ VERONIKY BÖHMOVÉ

Je to její živý temperament, čím vás Veronika Böhmová okamžitě zaujme – při osobním setkání i u klavíru. Kromě dvou učitelů Ivana Klánského a Arkadiho Zenzipéra sbírala zkušenosti u řady dalších pozoruhodných klavíristů, jako jsou například Lazar Berman, Michel Beroff či Klaus Hellwig. Z jejích soutěžních úspěchů nejvíce září stříbro z Barcelony (*Maria Canals*), Drážďan (*Anton G. Rubinstein*) a účast v semifinále bruselské *Queen Elisabeth Competition*. Po debutu na *Pražském jaru* a na mnoha významných pódii Evropy teď přichází první nahrávka. Výběr repertoáru je neobvyklý stejně jako klavíristka sama. Její pozoruhodnou debutovou nahrávku, jež vychází 25. 4. 2014, jsme si představili v krátkém rozhovoru:

SU 4148-2

Supraphononline

„Lákalo mě udělat něco,
do čeho se ještě nikdo nepustil.“

► **Studovala jste u řady pozoruhodných klavíristů, co vás nejvíce na těchto výrazných osobnostech zaujalo?**

Díky své paní profesorce Marii Šimkové-Kotrčové jsem již od poměrně nízkého věku navštěvovala různé mistrovské kurzy a jezdila na konzultace. Zvykla jsem si mít okolo sebe více kantorů a pravidelně za nimi dojíždět a pracovat na svém dalším zlepšení. Taktéž díky různým soutěžím jsem potkala výrazné klavírní osobnosti a měla tu čest s nimi spolupracovat. V tomto ohledu musím říci, že každý byl jedinečný, měl svůj postoj k hudbě, své slyšení a vždy se mi toto všechno snažil ukázat a rozšířit mi tím mé vnímání hudby. Kdybych přesto měla označit jen jednoho profesora, asi by jím byl prof. Klaus Hellwig, který mi je svým pojetím hudby asi nejbližší. Neustále mě fascinuje jeho preciznost ve smyslu respektování hudebního textu a jeho obrovská zvuková a úhlová škála, kterou vyžaduje.

Co pro vás znamenají vavříny, které jste získala v mezinárodních soutěžích?

Ráda jezdím na soutěže, je to pro mě cíl i motivace k další práci. Zároveň je to obrovská a jedinečná možnost, jak se můžu potkat se svými vrstevníky a porovnávat různé interpretace. Výsledek soutěže je občas nejistý, takže pro mě je nejdůležitější dobře zahrát. Když vím, že jsem podala dobrý výkon, a přesto to nevyjde, není mi to tak líto, jako když jsem něco zkazila já sama. Proto pro mě každý z úspěchů znamená kus těžké práce, pevných nervů a obrovské dávky štěstí.

Na jaké další soutěže se letos připravujete?

Letos jsem se dostala do významné a náročné soutěže Arthura Rubinsteina do Tel Avivu, kam již v květnu odlétám.

Proč jste na debutové album zvolila právě tyto skladby?

Na svém CD mám dva velikány klavírní literatury, a to sice Stravinského a Prokofjeva, tedy autory, kteří patří do repertoáru každého

klavíristy. Stran výběru skladeb jsem možná pro český trh více originální, jelikož Etudy u nás patří spíše do přídatkového či zkouškového programu, ale vzhledem k tomu, že se na HAMU zabývám v doktorském studiu metodikou ruských etud, byly tyto pro mě jasnou volbou. Vybrala jsem je také proto, že jsou u nás málo hrané, možná podceňované, přestože jde o nádherné klavírní kusy plné hudby, vtupu, elegance ale i sarkasmu. Etudy jsem doplnila o dvě závažnější díla od každého ze skladatelů. Prokofjevova Sonáta číslo 8 patří k nejzávažnějším z jeho devíti sonát a je to pro mě určitě stěžejní dílo CD. Jako první je na CD Stravinského Chant du Rossignol – zde opravdu můžeme mluvit o neobvyklosti, jelikož tento repertoár není pro klavír nahrán (alespoň ne v originální úpravě od Stravinského). A tím zároveň odpovídám, proč jsem si zrovna tuto skladbu zvolila, lákalo mě udělat něco, do čeho se ještě nikdo nepustil, alespoň jsem tedy žádou klavírní verzi nenašla, našla jsem jen jednu transkripci.

O klavírní autorské verzi Stravinského Chant du Rossignol se tvrdí, že je téměř nehratelná. Jaké bylo vaše setkání s touto skladbou?

První momenty byly hrozné. Když klavírista zjistí, že je text na mnoha místech nehratelný (byl by dobrý na čtyři ruce), má sto chutí to vzdát. Navíc když zároveň zjistí, že v textu je mnoho chyb a jiná edice neexistuje. V tu chvíli se mi zdálo, že je to úkol nad moje síly. Pak jsem si půjčila partituru a začala kontrolovat notu po notě s verzí pro orchestr, ze které vyšla ta klavírní. Po měsíci práce jsem měla opravený text a začala druhá fáze, a to sice řešení těch několika nehratelných míst. Sama bych některé linky asi škrtila, protože jsem si moc nedokázala představit, jak to pochyťat, ale nakonec jsem začala přesunovat noty z jedné ruky do druhé tak, abych toho stihla zahrát co nejvíce. Při počátečním cvičení, v jehož tempu by mě jakýkoli hlemýžď předběhl, jsem měla pocit, že to nikdy nemohu nacvičit rychle, ale nakonec se trpělivost vyplatila a já můžu s klidným svědomím říci, že jsem dokázala v rámci možností respektovat Stravinského text.

VÁCLAV LUKS OBDIVUJI UNIVERZÁLNÍ SDĚLNOST BAROKNÍ HUDBY

SU 4160-2

Supraphononline

Foto © MARTIN STRAHA

V roce 2005 založil Václav Luks barokní orchestr Collegium 1704 a vokální soubor Collegium vocale 1704. Vznikly z původního komorního souboru a za osm let se pod Luksovým vedením zabydly na špičce evropské scény staré hudby. V České republice i ve světě prezentují umění českých skladatelů jako je Josef Mysliveček nebo Jan Dismas Zelenka, podle něhož také získaly číslovku 1704 v názvu.

Vydavatelství Supraphon přináší v edici **Hudba Prahy 18. století** nové CD Collegia 1704 věnované vokální hudbě Jana Dismase Zelenky a Františka Ignáce Antonína Tůmy. U příležitosti vydání nové nahrávky jsme Václavu Luksovi položili několik otázek:

Název souboru Collegium 1704 je odvozen od data uvedení první skladby skladatele Jana Dismase Zelenky, váš repertoár však obsahuje i skladby jiných barokních autorů. Proč tedy stále tento název?

Collegium 1704 je dnes známé jako pražský barokní orchestr a vokální soubor. Nicméně již v době, kdy Collegium 1704 vznikalo jako malý komorní soubor, bylo jedním z našich cílů objevovat českou hudbu doby vrcholného baroka. Jan Dismas Zelenka je nejvýraznější osobností nejen české barokní hudby a rok 1704 hraje významnou roli v jeho tajemství zahaleném životě. Až do roku 1704 je nám známý pouze letopočet Zelenkova narození (1679) a teprve v roce 1704 se objevuje první zmínka o Zelenkovi jako o skladateli. Toho roku bylo v Praze uvedeno jeho dílo s názvem Via Laureata a na hudební scéně se poprvé objevuje fascinující osobnost skladatele, s jehož hudbou je těsně spjata působení Collegia 1704. Dnes je náš repertoár pochopitelně daleko širší, ale symbolickému odkazu na Zelenku v podobě letopočtu v názvu souboru jsme zůstali věrni.

Proč považujete tohoto skladatele za hlavní „hvězdu“ barokní hudby? Co přináší posluchačům v dnešní době?

Jan Dismas Zelenka patří skutečně do společnosti těch největších skladatelů doby baroka, a to, co publikum na jeho hudbě fascinuje dodnes, je obrovská fantazie, touha experimentovat, umělecké vizionářství a pro mě osobně nesmírné emocionální bohatství jeho hudby.

V čem je pro vás jakožto profesionálního hudebníka barokní hudba stěžejní?

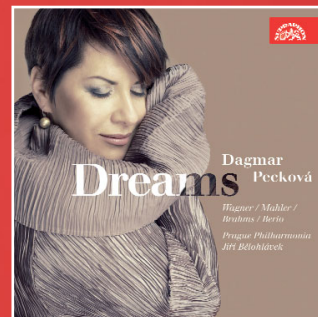
V době baroka se definovaly základní rysy evropské hudební řeči do podoby, v jaké vnímáme hudbu dodnes. Umění skladatelů 17. a 18. století se stalo východiskem pro budoucí generace skladatelů a vznikla díla, která nebudou již nikdy překonána. Dílo J. S. Bacha je bezesporu východiskem i jedním z vrcholů evropské hudební kultury současně. Občas jsem tázán, zda nejsme příliš omezeni repertoárem doby v rozmezí let 1600–1800. Vždyť se jedná o 200 let dějin hudby a obrovský, z velké části ještě neznámý repertoár!

V čem je pro dnešní publikum stále aktuální, co mu tato hudba přináší?

Hudební řeč doby baroka je především nesmírně sdělná a spojuje v sobě v ideální míře vyváženou míru srozumitelnosti a umělecké kvality. Je až neuvěřitelné, jak přímočaře dokážou vrcholná díla barokních mistrů, jako například Matoušovy nebo Janovy pašije J. S. Bacha či třeba některá díla J. D. Zelenky, oslovit současné publikum stejně jako oslovovala posluchače před 300 lety. V univerzální sdělnosti této hudby spatřuji její největší sílu.

DAGMAR PECKOVÁ

KDYŽ SE PLNÍ SNY

SU 4171-2

Supraphonline

VIDEO

Mezzosopranistka Dagmar Pecková vydala v dubnu pod názvem *Sny* 2CD písní skladatelů Mahlera, Wagnera, Beria a Brahmsa. Na podzim začne nahrávat se Slovenskou filharmonií nové album, jehož vydání Supraphon připravuje na jaro 2015. Dagmar Pecková letos vystoupí na mnoha domácích i zahraničních koncertech. Pozornost vzbuzuje provokativní název *Začínáme končit* speciální série společných vystoupení s tenoristou Štefanem Margitou.

Mezzosopranistku Dagmar Peckovou charakterizuje výrazný hlas i charisma, silná osobnost. Svou otevřeností dokázala oslovit i „neklasické“ publikum, ačkoli vždy zůstává věrná klasické hudbě a módně podbíživé crossoverové projekty razantně odmítá.

Její debutové album, poskládané z árií Wolfganga Amadea Mozarta, vyšlo v roce 1994 a na jeho úspěch navázalo i dalších patnáct alb, jež Dagmar Pecková u Supraphonu v následujících letech realizovala.

Supraphon se letos v dubnu vrací v rozsahu dvou CD k nahrávkám Dagmar Peckové, jež znamenaly výrazný milník v její umělecké dráze a uvedly ji do světa jako vynikající mahlerovskou interpretku. „V roce 1988 mě tehdejší šéf Pražských symfoniků obsadil za nemocnou Evu Randovou do Mahlerovy 2. symfonie na altový part. Od té doby jsem tomuto skladateli doslova propadla,“ vzpomíná pěvkyně na své první setkání s hudbou Gustava Mahlera a dodává: „Mahler a Wagner; dvě jména, která ovlivnila celou mou pěveckou kariéru.

K těmto písním – snům se můžu kdykoli vracet a stále mě budou překvapovat svou nevýslovnou dokonalostí.“

Dvojalbum pod názvem *Sny* vychází 25. 4. 2014 a obsahuje vedle skladeb Mahlerových a Wagnerových také písně Johanna Brahmsa a Luciana Beria. Dagmar Pecková k tomu ještě poznamenává: „Luciana Beria zpívám vždy s potěšením a publikum, které očekává „hudbu z Marsu“ (jak se hudbě 20. století někdy říká), je velmi mile překvapeno a nadšeno z této geniální skladby. Z Brahmsa bych ráda v budoucnu natočila mnohem víc. Snad na něj ještě někdy dojde,“ dodává pěvkyně.

A jak se dívá Dagmar Pecková na své nahrávky z druhé poloviny 90. let, které na 2CD *Sny* jsou? „Mají oduševnělou atmosféru. Najednou mi připadají jiné, než třeba před deseti lety..., a nestydím se s odstupem času říci, že jsou svou spontánností dokonalé.“

LENKA TORGERSEN OBJEVUJE OSOBITÝ SVĚT ČESKÝCH BAROKNÍCH HOUSLISTŮ

SU 4151-2

Supraphononline

Foto © MARTIN KUBICA

Nová nahrávka ze supraphonské edice *Hudba Prahy 18. století* pod názvem *Il Violino Boemo* představuje komponující houslisty z českých zemí 18. století. Tím nejvýznamnějším, jehož vliv byl srovnáván s Tartinim, byl bezpochyby *František Benda*. Jakkoli inspirovan Vivaldim, vytvořil si vlastní osobitý interpretační styl, který je oslavován i v hudebním cestopise Charlese Burneyho. Album představuje sonáty dochované v Praze v dobových opisech. Druhý pól nahrávky pak tvoří dosud nepovšimnuté skladby hudebníků donedávna prakticky neznámých. Život *Františka Jiránka* je významně spojen s kapelou hraběte Václava Morzina a bezprostředně i s osobou A. Vivaldiho. Dalším objevem nahrávky je pak sonáta *J. A. Gureckého*. Díky hráčskému mistrovství i galantní jemnosti houslistky *Lenky Torgersen* a svrchovaně muzikantskému doprovodu cembalisty *Václava Lukse* (mj. také dirigenta proslulého souboru Collegium 1704) nám nahrávka objevuje fascinující svět slavných českých houslových virtuosů – svět barevný, křehký a krásný.

U příležitosti vydání alba *Il Violino Boemo* jsme se Lenky Torgersen zeptali:

Co vás nejvíce překvapilo při přípravě nahrávky?

Největším překvapením bylo to, o jak kvalitní skladby se jedná. Sonátu J. Gureckého mám na repertoáru už dlouho a vždy jsem ji hrála velice ráda, ale je s podivem, že se zatím nikdo přede mnou nepustil do Bendových sonát, které leží v Českém muzeu hudby. I sonáty F. Jiránka byly dalším příjemným překvapením. Již jsem natáčela jeho orchestrální i komorní díla a houslové sonáty opět potvrdily, že jde o zdatného skladatele a vynikajícího houslistu, který uměl psát pro svůj nástroj. Překvapením bylo i to, že jsem CD asi po dvouletých přípravách musela natáčet krátce poté, co se nám narodila druhá dcera, takže natáčení získalo nádech adrenalinového sportu.

Hrajete na housle z roku 1760 – můžete je představit?

Na nahrávce hrají na krásný nástroj S. Klotze z roku 1760, který

mi do užívání dlouhodobě zapůjčila Deutsche Musikinstrumenten-stiftung Göttingen, za což jsem jí opravdu velice vděčná.

Co nového připravujete?

Pro novou koncertní sezonu 2014/2015 připravuji samostatné koncertní turné s tímto programem v Čechách i zahraničí. Jinak se jako koncertní mistr souboru Collegium Marianum objevím na mezinárodním hudebním festivalu Pražské jaro se Zelenkovými Lamentacemi a na festivalu v Gdaňsku se Sepolkry, čeká mě natáčení v norském Oslu s A. Bernardinim a K. Debretzenem se souborem Barokannerne, komorní koncerty se souborem Inégal, s tímto souborem provedení Zelenkových mší v Čechách, Německu a Beneluxu. S Collegiem 1704 spolupracuji jako koncertní mistr na opeře King Arthur H. Purcella v Semperoper Dresden. A pak celá řada komorních i orchestrálních koncertů s mým domovským souborem Collegium Marianum, včetně repríz úspěšné operní produkce *La Calisto* F. Cavalliho v Olomouci, Drážďanech, Ostravě. Kromě toho mě čeká též práce na sólovém repertoáru J. S. Bacha pro koncerty v Madridu, na Sicílii a v Bazileji.

HUDEBNÍ ZRÁNÍ JANA KLUSÁKA

Hudební skladatel Jan Klusák slaví osmdesátiny. Má se za čím ohlížet. Na kontě má množství kompozic pro nejrůznější obsazení – od komorních skladeb po velké symfonické opusy a opery. A taky spoustu zdařilé filmové muziky. A taky několik nezapomenutelných hereckých kreací.

K narozeninám mistra vydává Supraphon dvojCD s názvem *Invence*. Obsahuje deset *Invencí* a jako bonus symfonickou báseň *Zaniklé štěstí*. Přehledně tak ukazuje, jakými cestami se komponista ubíral, jak hudebně přemýšlel a kam došel.

SU 4163-2

Supraphononline

Kdysi jste prohlásil, že se chcete stát novodobým Mozartem; povedlo se vám to?

Jako dítě jsem chtěl komponovat podobným způsobem. Maminka mi říkala, že to nejde, že dnes se píše hudba jinak. Já jsem pak přišel na to, že existuje skladatel Iša Krejčí, který je moderní – a přitom píše jako Mozart. Tedy že existuje takzvaný neoklasicismus. Ve své pozdější pubertě jsem se k neoklasicismu dostal a ve školních letech tak komponoval. Později jsem z toho ale, zaplaťpánbůh, vyrostl.

Dá se říci, že vaše nové dvojalbum je jakousi rekapitulací vašeho skladatelského vývoje?

Ano, nejstarší kompozice alba je z roku 1961, nejmladší z předloňska. CD tak ukazuje padesátiletý vývoj jednak můj, jednak hudební formy, ve které skládám. Na prvních pěti *Invencích* je vidět, že jsem ještě neměl zcela jasnou představu, jak má tahle forma vypadat, až v šesté jsem objevil, co s ní chci dělat. Musím říct, že za oněch padesát let jsem se hodně změnil, to je z té hudby znát.

Dvě skladby z desky vznikaly v poměrně dlouhém časovém rozmezí; je to u vás obvyklé?

Není, mockrát se mi tahle věc nestala. U Deváté *invence* ale sku-

Foto © 2014 PAVEL ŠTOLL

tečně trvalo dvacet let, než jsem ji dokončil. Symfonickou báseň *Zaniklé štěstí* jsem psal asi šest let. A operu *Filoktétés*, kterou teď dopisuji, jsem začal komponovat v roce 1982. Teprve po třiceti letech jsem se dostal k tomu ji napsat pořádně. A je to dobře; tenkrát bych to ještě neuměl.

Zaniklé štěstí je na vašem novém albu jako bonus.

Tahle skladba, a vůbec to, čemu říkám symfonická báseň, je protipólem formy *invence*. *Invence* je přísná forma, třeba jako fuga. Symfonická báseň je naproti tomu forma improvizovaná, volná. Odpočinek od té přísné práce.

Jak složitě vznikala dramaturgie CD?

Nijak zvlášť. Jde-li o soubor *Invencí*, není co vybírat – ty jsou dané. S nápadem vydat je všechny dohromady přišli pan Matouš Vlčínský ze Supraphonu a můj spolupracovník Dr. Petr Vít.

Takže hezký dárek k narozeninám...

To jo, přesně takhle to беру!

JANA VONÁŠKOVÁ-NOVÁKOVÁ

BRAHMS JAKO SRDEČNÍ ZÁLEŽITOST

Supraphononline

SU 4170-2

Foto © 2014 ALŽBĚTA AXMANN

Krátce po vydání kompletu Brahmsových klavírních trií (*Smetanovo trio*, SU 4072-2) se Jana Vonášková-Nováková ještě jednou k Brahmovi vrací, tentokrát se zkušenou lotyšskou klavíristkou Irinou Kondratěnkou. Kromě dvou houslových sonát je na CD *Sonáta F.A.E.*, společné dílo Brahmse, Schumanna a Dietricha, jež vzniklo jako dárek i hádanka pro slavného houslistu Josepha Joachima. Všeobecně známé je Brahmsovo temperamentní *Scherzo*, v celku je však sonáta na nahrávkách i na pódii k slyšení jen velmi vzácně. Výjimečné kvality protagonistky nahrávky Jany Vonáškové-Novákové dokládají její četné úspěchy (*debut s Pražskou komorní filharmonií a J. Bělohlávkem, vítězství v Young Concert Artists Trust v Londýně, debut ve Wigmore Hall* atd.) i oceňované nahrávky Smetanova tria. Brahms je však pro ni především srdeční záležitostí.

Jano, co vás vedlo k nahrání právě sonát Johanneese Brahmse?

K Brahmovým sonátám jsem dospěla po zralé úvaze. Houslovými sonátami jsem chtěla navázat na již natočený komplet Brahmsových klavírních trií, která jsme spolu se Smetanovým triem pro Supraphon natočili v roce 2012. Ale především jsem si moc přála natočit *F.A.E. Sonátu*, o které se mezi interprety ani posluchači příliš neví.

Co vás při nahrávání nejvíce překvapilo?

Nejvíce mě zaskočilo asi samotné nahrávání. Říká se „Těžko na cvičišti, lehké na bojišti.“ Pocit lehkosti se však dostavil, až když jsme nahrávání dokončili!

Jaká byla spolupráce s klavíristkou Irinou Kondratěnkou?

Spolupráce s Irinou byla krásná a velmi přínosná, především při

společném studiu těchto sonát. Jsem jí vděčná, že pro tento projekt všechny sonáty nastudovala, věnovala tomu nemálo času a energie.

Co chystáte pro posluchače zajímavého?

Spolu s mezzosopranistkou Olgou Černou, pianistou Danielem Wiesnerem a recitátorem Alfredem Strejčkem realizujeme nádherný projekt *Musikalische Stimmungsbilder – Hudební náladové obrazy*, představující hudbu J. B. Foerster a E. Schulhoffa. V rámci tohoto projektu vystoupíme v pražském Mozarteu ve Vídni a Lipsku. Také mě čekají další koncerty s mým mužem, fagotistou Václavem Vonáškem, a s violistkou Janou Vavřínkovou. No a v červenci proběhne již 7. ročník našich letních hudebních kurzů pro housle, klavír a fagot v Domažlicích.

*„Každý je sólista
a přesto všichni musejí hrát
jeden pro druhého...“*

SMETANOVÉ TRIO

SPŘÍZNĚNÍ KOMORNÍ HUDBOU

SU 4145-2

Supraphononline

► Smetanovo trio realizovalo celou řadu nahrávek u domácích a zahraničních společností, od roku 2000 pravidelně nahrává pro firmu Supraphon. Tato spolupráce přinesla již celou řadu prestižních ocenění u nás i v zahraničí – např. CD s díly Smetany, Suka a Nováka (*Supraphon 2005*) získala prestižní ocenění francouzských časopisů Diapason a Le Monde de la musique. Nahrávka byla rovněž vybrána britským BBC Music Magazine jako nahrávka měsíce srpna 2005 v oblasti komorní hudby. Další nahrávka Smetanova tria, tentokrát díla A. Dvořáka (*Supraphon 2006*), byla opět oceněna BBC Music Magazine tentokrát jako nejlepší nahrávka měsíce září 2006, posléze obdržela cenu roku 2007 v oblasti komorní hudby BBC Music Magazine Chamber Award a rovněž získala nejprestižnější francouzské ocenění CD nahrávek Diapason d'Or. Nahrávka Čajkovského a Dvořáka (*Supraphon 2008*) obdržela cenu měsíce BBC Chamber recording of the month za prosinec 2008. V roce 2010 Smetanovo trio zaujalo CD s díly Mendelssohna a Schuberta. Odborná kritika oceňuje „výjimečné sólistické kvality a brilantní techniku, dynamičnost hry, perfektnost souhry... mluví dokonce o „krevní spřízněnosti tří umělců...“

Smetanovo trio letos na jaře u Supraphonu vydalo nové album, které obsahuje kompletní tria D. Šostakoviče a M. Ravela. Zeptali jsme se klavíristky Jitky Čechové:

Co vás ve Smetanově triu při realizaci nové nahrávky nejvíce zaujalo?

Velkým potěšením bylo přiřazení Šostakovičova Klavírního tria č. 1, které nebylo původně v nahrávacím plánu. Jde o dílo neprávem opomíjeno a věříme, že naše nahrávka napomůže k jeho zaslouženému zviditelnění.

Co bylo nejobtížnější?

Samotné nahrávání nám činilo obrovskou radost. Nahrávky v rámci mnohaleté spolupráce se skvělým hudebním režisérem Milanem Puklickým, mistrem zvuku Janem Lžičarem a také mistrem ladění klavíru Ivanem Sokolem, vnímáme jako výsledek báječného týmu, kdy každý plní svoji roli na 100%. Pevně věříme, že i tato nahrávka toho bude důkazem – stejně tak jako všechny předešlé.

Několik otázek jsme položili i houslistovi Jiřímu Vodičkovi, který je novým členem Smetanova tria a pro Supraphon tak v novém složení soubor nahrával poprvé.

Jiří, co vás při nahrávání nejvíce zaujalo?

Jsem rád, že jsme vybrali právě díla těchto autorů. Tento repertoár je nám opravdu velice blízký. Svým neodolatelným temperamentem.

Co bylo nejobtížnější?

K nastudování všech děl je vždy potřeba čas, který vzhledem k našim sólovým aktivitám musíme plánovat hodně dopředu. Samotné natáčení probíhalo s lehkostí a radostí.

Jaké je být součástí Smetanova tria?

Být členem Smetanova tria je velmi prestižní záležitost, neboť je to soubor, který sklízí úspěchy po celém světě a má svou dlouhou historii. Vždy mi byla komorní hudba velmi blízko a chtěl jsem se jí věnovat vedle sólových koncertů. Pozvání od Smetanova tria jsem dostal před dvěma lety a jsem za to rád. Velmi blízké je mi také toto komorní uskupení (tzn. housle, klavír a violoncello), protože v této sestavě je každý nástroj tím sólovým a přesto všichni musejí hrát jeden pro druhého.

VIVAT TANGO

S AKORDEONISTOU LADISLAVEM HORÁKEM A VIOLONCELLISTOU PETREM NOUZOVSKÝM

Tango Nuevo doslova učarovalo akordeonistovi Ladislavu Horákovi a violoncellistovi Petru Nouzovskému, dvěma vynikajícím hudebníkům mezinárodního renomé; v jejich podání se okouzlení tímto hudebním žánrem šíří k posluchačům po celé Evropě – na koncertech a nyní konečně i prostřednictvím jejich nového alba s trefným názvem: Vivat Tango!

Tuto pozoruhodnou nahrávku, kterou Supraphon vydává koncem dubna, představujeme v rozhovoru s oběma muzikanty.

Jak se zrodil nápad uskutečnit projekt Vivat Tango?

Petr Nouzovský: Touha po natočení CD s Piazzollovou hudbou, kterou společně s kolegou Ladislavem Horákem provádíme na našich i mezinárodních pódii již pět let, byla umocněna faktem možného vydání u renomované společnosti Supraphon. Jednotlivé části pomyslné skládačky do sebe zapadly a my máme radost z naplněné představy.

Jak začala vaše spolupráce?

Petr Nouzovský: Na počátku naší spolupráce byla skladba Jiřího Temla. Ten hledal interprety pro svou skladbu, již napsal pro violoncello a akordeon. Setkali jsme se spolu s našimi nástroji. Hudba Jiřího Temla volně přešla do té Piazzollové a my jsme v prvním roce naší spolupráce odehráli několik desítek koncertů. Piazzolla byl nový a neokoukaný. Za naše setkání děkujeme panu Jiřímu Temlovi, skvělému autorovi krásné hudby.

Ladislav Horák: Od té doby jsme ale inspirovali k napsání děl i další české autory, jako jsou Eduard Douša, Bohuslav Řehoř, Ivan Zelenka, německý Holmer Becker, Michael E. Bauer či holandský Jeff Hamburg.

Co vás při nahrávání nejvíce zaskočilo a co potěšilo?

Ladislav Horák: Byli jsme nesví, že budeme mimořádně „žhavou“

hudbu natáčet v prostorách „studeného“ studia. Naopak nás potěšilo, že i bez prostředí tančírny s typickou tango atmosférou jsme to dokázali. Snad jen to červené světlo ve studiu nechybělo. (smích)

Petr Nouzovský: Pracovali jsme při zkoušení velice tvrdě. Nezaskočilo nás nic. Potěšila nás věta hudebního režiséra Jiřího Gemrota: „Pánové, máme to, děkujeme!“ (smích)

Na CD najdeme i skladbu Richarda Galliana, Piazzollova žáka, považovaného dnes za jednoho z nejlepších akordeonistů na světě. Setkali jste se osobně?

Ladislav Horák: Richarda Galliana jsem osobně potkal na jeho koncertu ve městě Castelfidardo, kde jsem byl členem mezinárodní poroty hudební soutěže. Oba právě z tohoto středoitalského města proslulého výrobou nástrojů máme své akordeony. Doufám, že ho jednou budu moci představit i u nás v Čechách.

Bude žít Vivat Tango i svým koncertním životem?

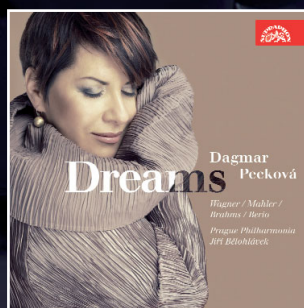
Petr Nouzovský: Ano! Vivat Tango žije svým úspěšným koncertním životem již dlouhou dobu a zájem pořadatelů o tento program nasvědčuje tomu, že se s ním budeme potkávat ještě dlouho. Kromě mnoha koncertů v České republice nás čekají i koncerty v Holandsku (Amsterdam, Utrecht, Rotterdam) či v Německu (Norimberk, Regensburg).

Ladislav Horák: Je skvělé, že nyní mají posluchači možnost poslechnout si naši studiovou nahrávku i se oddat atmosféře živého koncertního provedení.

DAGMAR PECKOVÁ & ŠTEFAN MARGITA ZAČÍNÁME KONČIT

SPECIÁLNÍ KONCERTNÍ SÉRIE ZAČÍNÁ V ROCE 2014

6. 5. KOŠICE
17. 6. CHRUDIM
24. 8. BRNO

SU 4171-2

SU 4142-2

Foto © 2014 PETR KUREČKA

REDAKCE: Vladan Drvota, Tomáš Pilát, Matouš Vlčinský / grafická úprava: Luděk Turek

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630, e-mail: vladan.dravota@supraphon.cz
www.supraphon.cz • www.supraphon.com • <https://www.facebook.com/SupraphonClassics> • <http://www.youtube.com/supraphon>